

Evangelí del 21 de desembre: la pressa de la tendresa

“Maria se n’anà de pressa a la Muntanya”. La Mare de Déu no es queda tranquil·lament reclosa a casa, sinó que se’n va per tenir cura de la cosina anciana. Si nosaltres aprenem a servir i anem a trobar els altres, permetem que Déu canviï el món. Som la mirada, el somriure, els braços, les mans, la joia de Déu mateix.

Evangelí (Lc 1, 39-45)

Per aquells dies, Maria se n’anà de pressa a la Muntanya, en un poble de

Judà, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant. Llavors va exclamar amb totes les forces:

—Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de goig dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà.

Comentari

Després d'haver rebut l'anunci de l'àngel i haver respost afirmativament a la crida divinal, Maria s'aixeca i se'n va de pressa a

visitar Elisabet, que és al sisè mes d'embaràs.

El trajecte és llarg. La Verge viu a Natzaret i la cosina a prop de Jerusalem. Uns 150 km de camí. Però Maria no s'atura davant de les dificultats. S'adreça precipitadament, encara que estigués també ella embarassada i s'arrisqués a trobar-se amb saltejadors a la ruta cap al sud. La seva il·lusió és tenir cura de la cosina.

Maria és d'aquelles persones que tiren endavant la família i l'educació dels fills, que enfronten tantes adversitats i dolor, que curen dels malalts. S'aixequen i serveixen.

No es dona importància a ella mateixa. No pensa: 'com que soc la mare de Déu, jo soc la important; soc jo la que ha de ser el centre d'atenció i cura'. No, Maria no pensa així. La seva manera de pensar és diferent:

‘per ser la més digna, he d'ajudar més’.

No es queda reclosa a casa, sinó que se’n va per tenir cura de la cosina anciana. No amb pressa esbojarrada, sinó amb la pressa de la tendresa. Com assenyala el papa Francesc, “Maria no és la classe de persona a qui per a estar bé li cal un bon sofà on sentir-se còmoda i segura. No és una jove-sofà”[1].

De la trobada entre Maria i Elisabet en sorgeix una alegria profunda, que omple les seves vides. De la mateixa manera, si aprenem a servir i anem a trobar els altres, permetem que Déu canviï el món. Som la mirada, el somriure, els braços, les mans, la joia de Déu mateix.

[1]Francesc, *Missatge per a la 32a Jornada Mundial de la Joventut*, 27 de febrer del 2017.

Luis Cruz // dejan sredojevic -
Getty Images

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-21-de-desembre-la-pressa-de-la-
tendresa/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-21-de-desembre-la-pressa-de-la-tendresa/) (15/03/2026)